

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 848 ²	Κυριακὴ Τελώνου καὶ Φαρισαίου 9 Φεβρουαρίου 2020 (2002) ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Βιβλίον προσευχῆς

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἀρχίζει τὸ Τριῶδιο. **Μὰ τί εἶνε τὸ Τριῶδιο;** θὰ ρωτήσῃ κάποιος. Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα θὰ προσπαθῆσω νὰ δώσω μία σύντομη ἀπάντησι.

Ὁ καλὸς δάσκαλος δὲν ἀρχίζει ἀπὸ τὰ δύσκολα μαθήματα, ἀπὸ τὴν ἀλγεβρα καὶ τὸν Ὁμηρο· ἀρχίζει ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα, ἀπὸ τὸ ἀλφάβητο. Αὐτὸ κάνει καὶ ἡ **Ἐκκλησία** μας, ποὺ εἶνε διδάσκαλος καὶ παιδαγωγὸς ἄριστος ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος· αὐτὴ τὴν ὁδὸ βαδίζει, ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα στὰ δυσκολώτερα.

Καὶ ποιὸ εἶνε τὸ δυσκολώτερο; Τὸ δυσκολώτερο εἶνε ἡ **νηστεία** τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ποὺ θὰ μποῦμε σὲ λίγο. Γι' αὐτὸ λοιπὸν σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ἀρχίζει νὰ μᾶς προετοιμάζῃ γιὰ τὸν δύσκολο αὐτὸν δρόμο τῶν σαράντα ἡμερῶν, ποὺ μετὰ τὸ τέλος τους, στὸ ἀποκορύφωμα, βρίσκεται ὁ τίμιος Σταυρὸς καὶ ἡ Ἀνάστασις.

Ἡ προετοιμασία αὐτῆ, ἡ πρὸ τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, διαρκεῖ τρεῖς ἐβδομάδες, ἔχει δηλαδὴ τέσσερις Κυριακές. Ἡ πρώτη Κυριακὴ εἶνε ἡ σημερινή, τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Ἡ δεύτερη Κυριακὴ εἶνε τοῦ Ἀσώτου. Ἡ τρίτη ἀστράφτει καὶ βροντᾷ, εἶνε τῆς δευτέρας παρουσίας ἢ τῆς Ἀπόκρεω. Καὶ ἡ τελευταία εἶνε ἡ Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς.

Μᾶς φωνάζει ἡ Ἐκκλησία, νὰ προετοιμαστοῦμε. Κ' ἐμεῖς τί κάνουμε; προετοιμαζόμαστε; Ἀντιθέτως. Διότι προετοιμασία δὲν εἶνε οἱ χοροὶ, οἱ καρνάβαλοι, τὰ γλέντια. Προετοιμασία –ἀκούσατε;– εἶνε **αὐτὰ ποὺ λένε τὰ ἱερά βιβλία**. Αὐτὰ τὰ βιβλία, ἂν τὰ πατᾶτε ἐσεῖς, ἐγὼ δὲν τὰ πατῶ. Πέφτω ἀπὸ τὸ θρόνο, κομμάτια γίνομαι, ἀλλὰ δὲν τὰ πατῶ. Δὲν σᾶς διδάσκω τίποτε λιγώτερο τίποτε περισσότερο. Σαράντα χρόνια ποὺ φορῶ τὸ ράσο, ποτέ μου δὲν δίδαξα δικά μου πράγματα. Δίδαξα ὅ,τι περιέχουν τὰ ἅγια βιβλία, ποὺ εἶνε γραμμένα ὄχι μὲ μελάνι ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου καὶ τῶν μαρτύρων.

Προετοιμασία λοιπὸν εἶνε ἡ περίοδος αὐτῆ τῶν τριῶν ἐβδομάδων, καὶ μετὰ θὰ εἰσέλθουμε στὴν ἀγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

«Ἀνοίγει τὸ Τριῶδιο», λέμε. Τί εἶνε λοιπὸν τὸ Τριῶδιο; Εἶνε ἓνα **βιβλίον προσευχῶν**.

–Προσευχῶν; Μπᾶ, τώρα προσευχές! Κανένα παιδάκι ἢ καμμιά γριά, αὐτοὶ ἄς προσεύχωνται. «Ἡ προσευχὴ εἶνε δεῖγμα τῶν ἀδυνάτων», εἶπε κάποιος. Καὶ σὲ κάποιον χριστιανικὸ οἰκοτροφεῖο ἓνας φοιτητὴς εἶχε ἄλλες **ιδέες, μοντέρνες**· δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ προσευχές. Ἐγὼ, λέει, τώρα «πατερ'μά»;...

Τί νὰ περιμένῃ κανεὶς τώρα ἀπὸ τέτοια ἄθεα πνεύματα;... Ἀλλὰ «**ζῆ Κύριος**» ὁ Θεὸς (Κριτ. 8,19 κ.ά.). Ἐμεῖς γνωρίζουμε ποῦ πατοῦμε καὶ τί κηρύττουμε. Καὶ πιστεύουμε ἀκραδάντως, ἕκατὸ τοῖς ἕκατό, ὅτι αὐτὰ ποὺ κηρύττουμε εἶνε ἡ **μόνη ἐλπίδα γιὰ νὰ ζῆσῃ ὁ κόσμος**.

Βιβλίον προσευχῆς λοιπὸν εἶνε τὸ Τριῶδιο. Προσευχὴ, **ἐντατικώτερη προσευχὴ τώρα**.

Ἡ προσευχὴ **εἶνε ἀναγκαία** στὸν ἄνθρωπο. Πιὸ ἀναγκαία κι ἀπ' τὴν ἀναπνοή. Ἄν κάποιος μᾶς φράξῃ τὴ μύτη καὶ μᾶς κόψῃ τὴν ἀναπνοή, θὰ πάθουμε ἀσφυξία. Ἐ, ἔτσι δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ζῆσῃ καὶ χωρὶς τὴν προσευχὴ. Αὐτὴ ἡ φορά, ποὺ νιώθει πρὸς τὰ ἄνω, εἶνε **ἐμφυτὴ ἀνάγκη** τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

Τί ἄλλο εἶνε ἡ προσευχὴ; Εἶνε **ἔργο τῶν ἀγγέλων**, ποὺ ἀκαταπαύστως στὰ οὐράνια ὑμνοῦν τὸ Θεὸ καὶ ψάλλουν «**Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος σαβαώθ...**» (Ἠσ. 6,3). Ἐπομένως ἡ προσευχὴ εἶνε γιὰ μᾶς **τιμὴ καὶ προνόμιο**.

Ὅταν ἤμουν ἱεροκήρυκας καὶ περιώδευα μία ἀπὸ τίς ἱστορικὲς ἐπαρχίες μας, ὅπου κατοικοῦν φτωχοὶ μὲν ἀλλὰ οὐρανομήκεις ψυχές, βρῆκα ἓνα τσομπᾶνο. Αὐτὸς μοῦ εἶπε: Ξέρεις, πάτερ, ποιά εἶνε ἡ πιὸ ὠραία ἡμέρα τῆς ζωῆς μου; Ἐγὼ ἤμουν τσολιάς καὶ ὑπῆρξα στὸ τάγμα τοῦ Βελισσαρίου. Τότε ἐκεῖ, ἔξω ἀπ' τὰ Γιάννενα, κουβέντιασα μὲ τὸ βα-

σιλιᾶ, ἔφαγα μὲ τὸ βασιλιᾶ, κοιμήθηκα κοντὰ στὸ βασιλιᾶ. Δὲν τὸ ξεχνῶ αὐτό... Θεωροῦσε τιμὴ τὸ ὅτι μίλησε καὶ ἔφαγε **μὲ τὸ βασιλιᾶ**.

Μὰ τί εἶνε αὐτὸς ὁ βασιλιᾶς ἐμπρὸς σ' Ἐκεῖνον; «*Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...*, ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὄλων ὑποδεξόμενοι...» (θ.Λειτ.). Ἡ μεγάλη τιμὴ εἶνε νὰ μιλᾷς ὄχι μὲ ἕναν ἐπίγειο βασιλέα ἀλλὰ μὲ τὸ Χριστό, ποὺ εἶνε **ὁ βασιλεὺς τοῦ παντός**. Τὸ αἰσθάνεσθε; Ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς εἶνε μιὰ μεγάλη ὥρα· **σὲ δέχεται σὲ ἀκρόασι ὁ Βασιλεὺς!** Γιὰ νὰ δῆς κάποιον ἀπὸ τοὺς μεγάλους τῆς γῆς, πρέπει νὰ κλείσης ραντεβουῦ· θὰ σοῦ ὀρίση ὥρα, καὶ θὰ περιμένῃς στὸ διάδρομο. Ἐνῶ «*ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων*» (Α' Τιμ. 6,15) ἀνὰ πᾶσα στιγμή σὲ δέχεται σὲ ἀκρόασι· μεσάνυχτα, πρωί, βράδυ, στὸ αὐτοκίνητο, στὸ σιδηρόδρομο, στὸ ἀεροπλάνο, στὸ πλοῖο, στὸ ὑποβρύχιο...· «*ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει, ἢ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον*» (Ψαλμ. 102,22).

Εἶνε ἀκόμα ἡ προσευχὴ **ὄπλο** ἰσχυρό, πανίσχυρο. Εἶνε **φάρμακο**. Ἡ προσευχὴ κατεβάζει τὰ ἄστρα ἀπὸ τὸν οὐρανό, **κάνει θαύματα**. Ἀμφιβάλλετε; ρωτήστε ἀρρώστους.

Στὴν Ἀθήνα συνάντησα κάποιον, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε· –Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός, ἔγινα καλά. –Τί εἶχες; –Καρκίνο στὸ λαιμό. –Καρκίνο; Καὶ τί ἔγινε; –Μὲ πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο καὶ μὲ εἶχαν γιὰ θάνατο. Ἀλλὰ ἔκανα **προσευχὴ**. Πῆγα σὲ κάποιο μοναστήρι καὶ **προσευχόμενον μὲ δάκρυα**. Τώρα λοιπὸν εἶμαι καλά, δὲν ἔχω τίποτα. Πῆγα στοὺς γιατροὺς, στὸ Ἀντικαρκινικό, κ' ἔκαναν τὸ σταυρό τους πῶς θεραπεύθηκα...

Ρωτήστε λοιπὸν ἀρρώστους γιὰ τὴ δύναμι τῆς προσευχῆς. Ρωτήστε γενναίους ἀξιωματικούς καὶ **στρατιῶτες** τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου. Ρωτήστε καὶ **ναυτικούς**, νὰ σᾶς ποῦν πῶς σώθηκαν στὰ πελάγη καὶ τοὺς ὠκεανούς ἀπὸ τὰ ἄγρια κύματα μὲ τὴν προσευχὴ.

Μὰ κάθε προσευχὴ κάνει θαύματα; Ὁχι βέβαια. Γιατί; Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα. Διότι προσερχόμεθα «*φαρισαϊκῶς*» (Τριψῶδ.), ὄχι ὅπως ὁ τελώνης. Γιὰ ν' ἀκούσῃ ὁ Θεὸς τὴν προσευχὴ, πρέπει νὰ ὑπάρχουν **ῥωτισμένοι ὄροι**.

✓ Πρῶτα - πρῶτα ἡ προσευχὴ πρέπει νὰ γίνεται **μὲ πίστι** ἀκράδαντη. Μιὰ ἀμφιβολία ἂν ἔχῃς, ἕνα «ἐὰν...» νὰ βάλῃς, δὲν κάνεις τίποτα. Νὰ πιστεῦῃς ὄχι ἑκατό, ἑκατὸν ἕνα τοῖς ἑκατό, ὅτι πράγματι ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀκούσῃ.

✓ Πίστι λοιπὸν τὸ πρῶτο. Δεύτερο· νὰ προσεύχεσαι **μὲ ἀγάπη**. Τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς ἀνοιξε τὴν καρδιά σου νὰ γίνῃ πλατεία. Μὴν ἀφήσης μέσα σου οὔτε τὸ ἐλάχιστο μῖσος.

✓ Νὰ προσεύχεσαι ἀκόμα –αὐτὸ τονίζει τὸ

εὐαγγέλιο σήμερα– **μὲ ταπεινώσι**. Εἶδατε πῶς μπῆκε ὁ φαρισαῖος καὶ πῶς στάθηκε στὸ ναό; Σὰν νὰ ἦταν ποιὸς ξέρεῖ τί. Καὶ τί εἶπε· Μὲ βλέπετε; ἐγὼ εἶμαι ὁ καλύτερος ἄνθρωπος...

᾿Ω Θεέ μου, πόσες φορές τ' ἄκουσα αὐτό! Ἄμα ἀκούσω κάποιον νὰ λέῃ ὅτι εἶνε ὁ καλύτερος, φεύγω. Προτιμῶ **μιὰ πόρνη ποὺ μετανοεῖ** καὶ κλαίει, παρὰ **ἕναν φαρισαῖο ποὺ καυχᾶται** γιὰ τὴν ἀγιωσύνη του. Γιατί ἕνα δάκρυ μιᾶς πόρνης ποὺ μετανοεῖ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὶς προσευχὲς χίλιων φαρισαίων ποὺ δὲν συναισθάνονται τὴν ἀθλιότητά τους.

Γιὰ κοιτάξετε τὸν ἄλλο, τὸν ἁμαρτωλὸ **τελώνη**. Μπαίνει στὸ ναό, πάει καὶ κρύβεται σὲ μιὰ γωνιά, ἀθέατος. Τὰ μάτια του κάτω. Νόμιζε πῶς ἡ γῆ θ' ἀνοίξῃ νὰ τὸν καταπιῇ. Αἰσθανόταν τὴν ἁμαρτωλότητα καὶ τὴν ἐνοχὴ του. Μὲ τέτοια ταπεινώσι πρέπει νὰ προσεύχεσαι. Διότι τί εἶσαι; πλούσιος; ἰσχυρός; βασιλιᾶς; Ναπολέων; Ἀϊνστάϊν; Τί εἶσαι τέλος πάντων; Νομίζεις ὅτι εἶσαι σπουδαῖος; Δὲν εἶσαι τίποτε. Ἐνα μηδὲν καὶ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. **Γίνε τελώνης**, γονάτισε καὶ πές· «*Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ*» (Λουκ. 18,13).

Μόνο ὑπ' αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις, ἀγαπητέ, τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης, καὶ προπαντὸς τῆς ταπεινώσεως, θὰ εἶνε δεκτὴ ἡ προσευχὴ μας.

Τριψῶδιο, ἅγιο Τριψῶδιο ἀνοίγει ἀπὸ σήμερα. Εἶνε, ὅπως εἶπαμε, ἕνα βιβλίον προσευχῶν. Τριάντα περίπου λειτουργικὰ βιβλία ἔχει ἡ Ἐκκλησία μας· ἂν μὲ ρωτήσετε, ποιὸ εἶνε τὸ ὠραιότερο, θὰ σᾶς πῶ, τὸ Τριψῶδιο. Μεταφράστηκε καὶ σὲ ἄλλες γλῶσσες. Τί εἶνε, τί περιέχει; Πῶς νὰ τὸ παραστήσω γιὰ νὰ δώσω νὰ καταλάβῃ ἡ σημερινὴ γενεά, ποὺ δὲν ξέρεῖ τὴν πνευματικὴ γλῶσσα καὶ δὲν μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε; Τὸ Τριψῶδιο εἶνε **μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ἐρωτικὰ τραγούδια!** Εἶνε «τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ», ὅπως λέει στὰ διηγήματά του ὁ Παπαδιαμάντης. Ἄλλοι τραγουδοῦσαν μὲ κιθάρες ἄλλα τραγούδια. Μὰ ἕνα μικρὸ χαριτωμένο παιδάκι εἶπε· Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν τὰ τραγούδια ποὺ λέει ἐκεῖνος ὁ γέρος καὶ κλαῖνε τὰ μάτια του, «τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ». ᾿Ω τραγούδια τοῦ Θεοῦ, ποὺ ψάλλουν τὸν θεῖον ἔρωτα· ὄχι τὸν χυδαῖο, τῶν κτηνῶν, ἀλλ' ἐκεῖνον ποὺ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία!

Ἄδελφοί μου· **μιὰ σταγόνα** νὰ αισθανθῆτε **ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτόν**, θὰ πῆτε· Μηδὲν οἱ ἄλλοι ἔρωτες, ἕνας μόνον ἀξίζει, Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1042²

Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω
23 Φεβρουαρίου 2020 (2004) ἑσπέρας

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ δευτέρα παρουσία

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω. Ἄν πιστεύαμε, σήμερα θὰ εἶχαμε πόνο στὴν καρδιά καὶ δάκρυα στὰ μάτια. Ἄν πιστεύαμε, θὰ κρατούσαμε στὸ χέρι κομποσχοῖνι σὰν ἐκεῖνο ποὺ κρατοῦσε ὁ ἅγιος Ἀντώνιος στὴν ἔρημο, θὰ ἤμασταν πεσμένοι στὰ γόνατα καὶ θὰ παρακαλούσαμε τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους νὰ μᾶς σώσουν. Γιατί; Γιατί ἡ σημερινὴ Κυριακὴ διαφέρει ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Πενηνταδύο (52) Κυριακὲς ἔχει ὁ χρόνος καὶ κάθε Κυριακὴ ἔχει τὸ εὐαγγέλιό της. Ἀλλὰ **τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο εἶνε τὸ φοβερώτερο** ἀπ' ὅλα. Ὅταν τ' ἀκοῦς νομίζεις ὅτι ἀστράφτει καὶ βροντᾶει ὁ οὐρανός, θαρρεῖς πὼς πέφτουν ἀστροπελέκια στὰ κεφάλια τῶν ἀμετανοήτων, νομίζεις ὅτι σείεται ἡ γῆ καὶ τὸ σύμπαν. Ἐὰν αὐτὰ ποὺ γράφει τὸ Εὐαγγέλιο τὰ πιστεύαμε, τὰ πράγματα θὰ ἦταν πολὺ διαφορετικά. Τί μᾶς λέει τὸ εὐαγγέλιο;

Ἔτσι ὁ Χριστὸς θὰ ἔρθῃ πάλι. Ἐκεῖνος ποὺ ἤρθε καὶ τὸν περιφρονήσαμε· ποὺ ἔζησε σὰν φτωχός, ὁ φτωχότερος ἀπ' ὅλους· ποὺ δὲν εἶχε σπίτι, δὲν εἶχε ποῦ νὰ γείρη τὸ κεφάλι του· ἐκεῖνος ποὺ πείνασε καὶ δίψασε ψάχνοντας νὰ βρῆ τὸ χαμένο πρόβατο· ἐκεῖνος ποὺ τέλος σταυρώθηκε στὸ Γολγοθᾶ· ἐκεῖνος ὁ ἄγνωστος καὶ περιφρονημένος, αὐτὸς θὰ ἔρθῃ πάλι. Θὰ ἔλθῃ ἐν δόξῃ, μετὰ τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων.

Πότε θὰ ἔρθῃ; Ἄγνωστο. Ὡς «κλέπτης ἐν νυκτί», λέει ὁ ἴδιος (Α' Θεσ. 5,2· βλ. Ματθ. 24,43. Λουκ. 12,39), ξαφνικὰ σὰν τὴν «ἀστραπή» (βλ. Ματθ. 24,27. Λουκ. 17,24). Ὑπάρχουν ὅμως μερικὰ σημάδια, ἀπ' τὰ ὁποῖα μποροῦμε νὰ καταλάβουμε πότε θὰ γίνῃ ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου.

Ποιά εἶνε τὰ σημάδια αὐτά; Εἶδατε, ἀγαπητοί μου, τὴν ἀμυγδαλιά; Εἶνε γυμνή. Ὅταν ἡ ἀμυγδαλιά βγάλῃ λουλούδια καὶ ἀσπρίση καὶ φαίνεται σὰν νύφη στολισμένη, λές: Ἔρχεται

ἡ ἀνοιξί. Ἔτσι κι ὅταν δοῦμε μερικὰ σημάδια στὸν κόσμο, θὰ καταλάβουμε ὅτι ἔρχεται ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου. Τὰ σημάδια αὐτὰ μᾶς τὰ εἶπε τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὰ ἐξήγησαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Εἶνε σημεῖα στὸν ἥλιο, στὴ σελήνη καὶ στὰ ἄστρα. **Ὁ ἥλιος θὰ σκοτισθῇ, ἡ σελήνη θὰ χάσῃ τὸ φέγγος της, τὰ ἄστρα θὰ πέσουν** (βλ. Ματθ. 24,29. Λουκ. 21,25). Ἀλλὰ καὶ σημεῖα στὴ γῆ. Ἡ γῆ ποὺ πατοῦμε τί εἶνε; Διάφορα στοιχεῖα. Ὅπως ἡ γυναίκα παίρνει τὸ ἀλεύρι, τὸ ζυμώνει μὲ τὸ νερὸ καὶ τὸ κάνει ψωμί, ἔτσι κι ὁ Θεὸς πῆρε τρία πράγματα, χῶμα - φωτιά - νερό, τὰ ζύμωσε καὶ ἔκανε τὴ γῆ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ ἔνωσε τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῆς γῆς, αὐτὸς θὰ πῆ νὰ διαλυθοῦν πάλι. Παράδειγμα ἡ θάλασσα. Τὰ κύματά της προχωροῦν ἀφρισμένα, ἀλλὰ σταματοῦν στὴν ἀκρογιαλιά. «Ὅριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσονται, οὐδὲ ἐπιστρέψουσι καλύψαι τὴν γῆν» (Ψαλμ. 103,9). Τὴν ἀπέραντη θάλασσα ὠρίσε ὁ Θεὸς νὰ τὴν σταματᾷ ἓνα λεπτὸ πραγματάκι, ἡ ἄμμος. Τῆς λέει Ἄλτ, δὲν θὰ προχωρήσῃς. Τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη τὴν φοβερὰ τὰ κύματα ἀφρισμένα θὰ ὑψωθοῦν, θὰ περάσουν τὴν ἀμμουδιά, θὰ προχωρήσουν, θὰ καλύψουν ἐκτάσεις, καὶ μετὰ πάλι θὰ τραβηχτοῦν μὲ θόρυβο, σὰν θεριὸ ποὺ μουγκρίζει. «**Σάλος**» θαλάσσης θὰ ἀκούγεται, λέει τὸ Εὐαγγέλιο (Λουκ. 21,25). Τὸ νερὸ τῶν **ποταμῶν** ἐπίσης θὰ λιγοστῆσῃ καὶ θὰ ἀλλοιωθῇ. Τὰ **δέντρα**, λέει ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος, θὰ στάζουν αἷμα. Ἀκόμα θὰ γίνῃ ἓνας «**σεισμός**» (Ἀπ. 16,18)· ὄχι ὅπως οἱ ἄλλοι σεισμοί, ποὺ εἶνε τοπικοί. Αὐτὸς θὰ εἶνε παγκόσμιος, θὰ σεισθῇ ὀλόκληρος ὁ πλανήτης, καὶ μαζί μὲ τὰ παλάτια θὰ γκρεμιστοῦν καὶ τὰ καλύβια· δὲν θὰ μείνῃ «**λίθος ἐπὶ λίθον**», ὅπως λέει τὸ Εὐαγγέλιο (Ματθ. 24,2). Καὶ μετὰ θὰ σαλπίσῃ «**σάλπιγγα μεγάλη**» (Ἐ.ἀ. 24,31), σάλπιγγα ἀρχαγγέλου ποὺ θὰ λέῃ: Νεκροί, ἀναστήθητε! Κι ἀπὸ τοὺς τάφους καὶ κάθε μέρος μὲ τὸ θεῖο ἐκεῖνο πρόσταγμα «**οἱ νεκροὶ ἀναστήσονται**» (Ἠσ. 26,19. Ἰω. 5,21).

Αυτά εἶνε μερικὰ ἀπὸ τὰ σημάδια ποὺ θὰ προηγηθοῦν τῆς δευτέρας παρουσίας.

Καὶ **γιατί θὰ ἔρθῃ πάλι ὁ Χριστός**; θὰ ρωτήσετε· ποιός ὁ λόγος; Διπλὸς εἶνε ὁ λόγος. Θὰ ἔρθῃ πρῶτον **γιὰ νὰ φανερωθῇ ὅλη ἡ θεότης του**. Θυμᾶστε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ; Ἐπάνω στὸ σταυρὸ φαινόταν ὡς ὁ πιὸ ἀδύνατος ἄνθρωπος. Ἀπὸ κάτω οἱ Ἑβραῖοι σὰν σκυλιὰ λυσασμένα τὸν ὕβριζαν καὶ τὸν ἔφτυναν. Καὶ μποροῦσε, ἐὰν κουνούσε τὸ δαχτυλάκι του μόνο, νὰ κἀν κάρβουνο αὐτὴ τὴ γῆ. Δὲν τὸ ἔκανε. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὅμως θὰ παρουσιαστῇ μὲ ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς θεότητός του· καὶ τότε αὐτοὶ ποὺ τὸν βλαστήμησαν καὶ τὸν πότισαν ὄξος καὶ χολή, «*ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν*» (Ψαλμ. 19,37). Δεύτερον θὰ ἔρθῃ ὁ Κύριος **γιὰ ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνη**. Ἐδῶ στὴ γῆ τώρα δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη. Οἱ ἄνθρωποι στεναρίζουν ἀπὸ τὴν ἀδικία. Λίμνη εἶνε τὰ δάκρυα τῶν ἀδυνάτων καὶ καταφρονεμένων γιὰ τὴν καταπίεσι καὶ ἐκμετάλλευσι ποὺ δέχονται. Βλέπετε π.χ. ἓναν ὑπάλληλο ποὺ τηρεῖ τὸν ὄρκο του νὰ ζῆ φτωχὰ, γιατί εἶνε τίμιος· καὶ βλέπετε τὸν ἄλλο, ποὺ ἐκμεταλλεύεται τὴ θέσι του, νὰ πλουτίζει καὶ νὰ θησαυρίζει. Ποῦ εἶνε ἡ δικαιοσύνη; Βλέπετε τὸν πάμπτωχο ἐργάτη νὰ μένη σὲ μιὰ παράγκα, καὶ τὸν ἄδικο καὶ ἄσπλαγχο νὰ ζῆ μέσα στὴν πολυτέλεια καὶ εὐμάρεια. Βλέπετε τὴν τίμια γυναῖκα νὰ ζῆ ἐγκαταλελειμμένη ἀπὸ τὸν ἄντρα της καὶ νὰ τρέχη γιὰ νὰ ζήσει τὰ παιδιὰ της, καὶ τὴν ἄτιμη ἀντροχωρίστρα νὰ ζῆ σὰν βασίλισσα.

Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τὰ ἄδικα θὰ τὰ τακτοποιήσῃ ἡ δευτέρα παρουσία. Θὰ ἔρθῃ ὁ Κύριος γιὰ ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνη στὸν καθένα, νὰ ἀμείψῃ τοὺς δικαίους καὶ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀσεβεῖς. Ναί, θὰ κρίνῃ τὸν κόσμον. Πῶς θὰ τὸν κρίνῃ; Θὰ στήσῃ ζυγαριά, ποὺ **θὰ τὰ ζυγίσῃ ὅλα**. Πρῶτα - πρῶτα θὰ ζυγίσῃ **τὰ ἔργα μας**, ὅλα ὅσα κάναμε. Καὶ τὰ φανερά καὶ τὰ κρυφὰ ποὺ δὲν τὰ εἶδε μάτι ἀνθρώπου. Θὰ ζυγίσῃ ἀκόμη **τὰ λόγια μας**. Ποιὰ λόγια; Τίς φλυαρίες, κουτσομπολιά, κατακρίσεις, συκοφαντίες, αἰσχρολογίες, βλασφημίες, ψέματα, ψευδορκίες... Αὐτὰ ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα σὰν φαρμάκι ὀχιάς. Αὐτὰ ποὺ λέμε ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ χωρὶς ἔλεγχον, ὅλα θὰ παρουσιαστοῦν γραμμένα ὅπως στὸ μαγνητόφωνο. Τὸ εἶπε καθαρὰ ὁ Χριστός, ὅτι θὰ δώσουμε λόγο γιὰ κάθε «ἀργὸν» λόγο (Ματθ. 12,36). Δὲν σοῦ ἴδωσεν ὁ Θεὸς τὴ γλῶσσα γιὰ νὰ γίνῃ πριόνι τοῦ διαβόλου· σοῦ τὴν ἔδωκε γιὰ νὰ λὲς τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*» καὶ νὰ σκορπᾶς μύρον μὲ τὰ ὠραῖα σου λόγια. Αὐτὴ τὴ γλῶσσα θὰ τὴ ζυ-

γίσῃ καὶ θὰ τὴν κρεμάσῃ ὁ Χριστός. Κ' ἔπειτα μοῦ ἔρχονται στὴν ἐξομολόγησι Παπούλη, δὲν ἔκανα τίποτε, δὲν σκότωσα.... Σκότωσες μὲ τὴ γλῶσσα σου, διέλυσες σπίτια, χώρισες ἀντρόγυνα, ἄναψες φωτιές, κατέστρεψες κόσμο. Ἀλλοίμονο, δὲν αισθανόμαστε τὴν ἀμαρτωλότητά μας. Θὰ ζυγίσῃ ὅμως τότε ἀκόμη καὶ **τίς σκέψεις μας**. Ναί. «*Ἦ ποία ὥρα τότε!*...», ὅπως ἔψαλαν σήμερα οἱ ψάλτες (αἶνοι Κυρ. Ἀπόκρ.), ποὺ ἔπρεπε νὰ τ' ἀκούμε καὶ νὰ κλαίμε. Θὰ ζυγιστοῦν καὶ οἱ σκέψεις μας, ὅλα τὰ πονηρὰ ποὺ διαλογιζόμαστε μέρα καὶ νύχτα.

Αὐτὸ εἶνε τὸ κριτήριον ποὺ θὰ κἀν ὁ Χριστὸς τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἔχει μιὰ ὁμιλία στὴ δευτέρα παρουσία. Εἶμαι, λέει, ἀμαρτωλός, καὶ θὰ ἴθελα κ' ἐγὼ νὰ μὴν ὑπάρχῃ κόλασι, γιατί τὴ φοβᾶμαι· ἀλλ' ὅμως ὑπάρχει ἡ κόλασις! Γιὰ ὅλα μπορεῖ νὰ ἀμφιβάλλῃς· γιὰ ἓνα δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃς, ὅτι ὑπάρχει κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις, ὑπάρχει μέλλουσα ζωὴ, κόλασι καὶ παράδεισος. Ὑπάρχει ἓνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, ὑπάρχει ἓνα αὐτὶ ποὺ τ' ἀκούει ὅλα, ὑπάρχει ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα.

* * *

Ἀδελφοί μου· **νὰ ἔχουμε προσοχὴ στὸν βίον μας**. Μιά φορὰ περνᾶμε ἀπὸ τὴ φλούδα αὐτὴ τῆς γῆς. Ἄς ἀποφεύγουμε τὸ κακὸ καὶ ἄς κάνομε τὸ καλὸ· αὐτὸ θὰ μείνῃ. «*Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι*», ὅτι «*τὰ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν*» (Ἀπ. 14,13). Ἄς προσέξουμε, γιατί δὲν ξέρουμε πότε ἔρχεται ὁ Κύριος. Εἶμαστε τώρα πιὸ κοντὰ. Διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα σημάδια, ποὺ εἶπαμε, ὑπάρχει καὶ ἓνα ποὺ ἔγινε στὶς μέρες μας καὶ δὲν τὸ προσέξαμε. Κάπου μιὰ προφητεία λέει ὅτι, ὅταν πλησιάζει ἡ δευτέρα παρουσία, **οἱ Ἑβραῖοι θὰ φτειάξουν κράτος**. Ἔ, τὸ ἔφτειαν στὶς ἡμέρες μας, τὸ 1948. Μήπως, λοιπόν, ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα γίνῃ ἡ δευτέρα παρουσία;

Μακάρι ὅταν ἔρθῃ νὰ μᾶς βρῇ μέσ' στὴν ἐκκλησία, τὴν ὥρα ποὺ γίνεται ἡ θεία λειτουργία, τὴν ὥρα ποὺ κοινωνοῦμε τὰ ἄχραντα μυστήρια, τὴν ὥρα ποὺ ἀκούμε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Μακάρι νὰ μᾶς βρῇ στὸ σπίτι μέσα ἀγαπημένους ὄλους, συζύγους καὶ παιδιὰ. Μακάρι νὰ σὲ βρῇ τὴν ὥρα ποὺ κάνεις ἐλεημοσύνη. **Μὴ μᾶς βρῇ ποτὲ στὴν ἀτιμία καὶ τὴ διαφθορά**.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ **μετάνοια σὲ ὄλους μας**, μικροὺς καὶ μεγάλους, κι ὅταν φτάσῃ ἡ τελευταία μας ὥρα νὰ σφραγίσουμε τὴ ζωὴ μας μὲ τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2259	Τοῦ Μεγάλου Φωτίου Πέμπτη 6 Φεβρουαρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Πεθαίνω γιὰ τὴν πίστι!»

Μικρὴ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ πατρίδα μας. Ἄλλὰ τί μὲ τοῦτο; Ἡ ἀξία ἐνὸς ἔθνους δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐδαφικὴ ἔκτασι· μὲ ἄλλο τρόπο ἐκτιμᾶται, ὅπως λέει ὁ ποιητής·

«Ἡ μεγαλwsύνη στοὺς λαοὺς
δὲν μετριέται μὲ τὸ στρέμμα·
μὲ τῆς καρδιάς τὸ πύρωμα μετριέται
καὶ μὲ τὸ αἷμα» (Κωστῆς Παλαμάς).

Μικρὴ ἡ πατρίδα μας, ἀλλὰ ἔχει **μεγαλεῖα καὶ χάρες καὶ κάλλη** φυσικά, ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλα κράτη μεγάλα καὶ ἰσχυρά. Ἔχει ἀκρογιάλια, πλῆθος νησάκια ποὺ ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο φαίνονται σὰν κύκνοι ποὺ κολυμποῦν στὸ πέλαγος· ἔχει μικρὲς πεδιάδες, μικρὰ βουνά, εὐκρατο κλίμα, ἕναστρο οὐρανό, ἕνα μεγαλεῖο φυσικό. Γι' αὐτὸ γίνεται μαγνήτης γιὰ πλῆθος τουριστὲς ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς γῆς.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ φυσικά της κάλλη ἡ πατρίδα μας ἔχει καὶ **κάλλη πνευματικά**· ἔχει μία ἔνδοξη ἱστορία, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλος λαός· ἔχει ἀρχαῖα μνημεῖα ἀθάνατα, ἔχει συγγραφεῖς πρωτοπόρους καὶ κλασσικούς· ἔχει ἀκόμα τὴν ὠραιότερη γλῶσσα τοῦ κόσμου.

Τελείωσα; Ὁχι. Παραπάνω ἀπ' αὐτὰ ἔχει κάτι ἄλλο, ποὺ πρέπει νὰ τὸ ἐκτιμήσουμε περισσότερο καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο ἀξίζει νὰ καυχώμεθα ὅσοι κατοικοῦμε στὴ μικρὴ αὐτὴ γωνία τῆς γῆς· καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ **Ὁρθοδοξία** μας. Τί θὰ πῆ Ὁρθοδοξία; Θὰ πῆ· ἡ **ὀρθή - σωστὴ πίστις**.

Οἱ χριστιανοὶ στὸν πλανήτη εἶνε ἕνα δισεκατομμύριο. Χριστιανοὶ λέγονται καὶ οἱ παπικοί - φράγκοι, καὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι, καὶ οἱ ὀπαδοὶ ἄλλων «ἐκκλησιῶν» δηλαδὴ αἱρέσεων· ἀλλὰ ἡ πίστι τους δὲν εἶνε ἀκέραιη ὅπως ἡ δική μας. Ἡ **πίστι τῶν ὀρθοδόξων**, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, εἶνε καθαρὸ μάλαμα, χρυσὸς 24 καρατίων, χωρὶς καθόλου σκουριά ἢ εὐτελῆ μέταλλα. Εἶνε ἀγνή, ἀμόλυντη, δὲν περιέχει πλάνες καὶ σφάλματα. **Εἶνε ἡ ἀμώμητη**. Γι' αὐτὸ ἡ Ὁρθοδοξία εἶνε τὸ καύχημά μας.

Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζουμε ὅτι, γιὰ νὰ ἔ-

χουμε τὴν Ὁρθοδοξία, κοπίασαν καὶ θυσιάστηκαν πολλοί. Ἐκατομμύρια εἶνε οἱ **μάρτυρες**, ποὺ ἔχυσαν τὸ αἷμα τους γιὰ νὰ ποτίσουν τὸ δέντρο τῆς Ὁρθοδοξίας, ὥστε νὰ θάλλη καὶ νὰ καρποφορῇ. Ὑπέροχοι ἄνδρες, **πατέρες καὶ διδάσκαλοι** τῆς Ἐκκλησίας, ἀγωνίστηκαν γιὰ νὰ μὴ ὑποστῆ ἡ πίστις μας καμμία ἀλλοίωσι.

Ἡ πίστις μας εἶνε τελεία. Εἶνε τρόπον τινὰ ὅπως ἡ **Ἀκρόπολις** τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ἀριστούργημα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ποὺ δὲν ἐπιδέχεται πρόσθεσι ἢ ἀφαίρεσι· ποιός μπορεῖ νὰ προσθέσῃ ἢ ν' ἀφαιρέσῃ κάτι στὸν Παρθενῶνα; Αὐτὸ εἶνε ἡ Ὁρθοδοξία μας, μία πνευματικὴ Ἀκρόπολις. Δὲν ἐπιδέχεται ἀλλαγὴ οὔτε σὲ «ἕνα γιώτα» (Ματθ. 5,18). Εἶνε σὰν τὸ **μάτι** μας, ποὺ δὲν δέχεται οὔτε τὴν ἐλάχιστη τρίχα ἢ σκόνη. Ἔτσι εἶνε ἡ Ἐκκλησία ἢ Ὁρθόδοξος· εἶνε ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ γένους μας, καὶ δὲν δέχεται οὔτε τὸν ἐλάχιστο κονιορτὸ πλάνης.

Θυμηθῆτε τὸν **μέγα Ἀθανάσιο**. Ποιὰ ἦταν τότε ἡ διαφορὰ τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν ἀρειανισμό; – οἱ ἄπιστοι μπορεῖ νὰ γελάσουν, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν γελάμε. **Ἐνα γιώτα!** γιὰ ἕνα γιώτα χύθηκε ποταμὸς αἵματος. Ἔλεγαν στὸν Ἀθανάσιο, ἐκεῖ ποὺ τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως λέει «*ὁμοούσιον τῷ Πατρί*» (ἀρθρ. 2), νὰ προσθέσουν ἕνα γιώτα καὶ τὸ «*ὁμοούσιον*» νὰ γίνῃ «*ὁμοιούσιον*». Ὁχι! εἶπε ὁ μέγας Ἀθανάσιος, γιὰτὶ ὑπάρχει τεραστία διαφορὰ. Τὸ «*ὁμοούσιος*» σημαίνει· ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός. Τὸ «*ὁμοιούσιος*» σημαίνει· εἶνε ἕνας ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι ἐμεῖς ποὺ προσπαθοῦμε νὰ ὁμοιωθοῦμε μὲ τὸ Θεό. Δὲν δέχτηκε λοιπὸν τὸ γιώτα καὶ τὸ Σύμβολο παρέμεινε ἀναλλοίωτο.

Ἄλλ' ὅπως, ἀγαπητοί μου, τὸν Δ' (τέταρτο) αἰῶνα ἀγωνίστηκε ὁ μέγας Ἀθανάσιος, ἔτσι κατόπιν, τὸν Θ' (ἕνατο) αἰῶνα, τὸν ἴδιο ἀγῶνα ἔκανε ὁ **μέγας Φώτιος**, ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα 6 Φεβρουαρίου. Δὲν μπορούμε σὲ λίγα λεπτὰ νὰ διηγηθοῦμε τὸν βίό του. Ἀπλῶς λέω,

ὅτι ὁ μέγας Φώτιος ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἥρωες τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γεννήθηκε στὴν πόλι τῶν ὀνείρων μας, τὴν Κωνσταντινούπολι, ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετους γονεῖς, μάρτυρες τῆς πίστεώς μας στὰ χρόνια τῆς εἰκονομαχίας. Ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐφυῆς καὶ σπούδασε ὅλες σχεδὸν τὶς ἐπιστήμες· καὶ θεολογία, καὶ φιλολογία, καὶ ποίησι, καὶ γραμματικὴ, καὶ ῥητορικὴ, καὶ μαθηματικά, καὶ ἀστρονομία, καὶ ἰατρικὴ· ἦταν **ὁ σοφώτερος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του**, στὸν ὁποῖο ἀπέβλεπαν ὅλοι μ' ἐμπιστοσύνη καὶ ἐκτίμησι. Ἀνέβηκε σὲ ὅλα τὰ κρατικὰ ἀξιώματα. Κι ὅταν κενώθηκε ὁ θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αὐτὸς ποὺ ὅλοι ἐκτιμοῦσαν **ἔγινε πατριάρχης**. Ἐκεῖ **ἔλαμψε** μὲ τὴν ἀρετὴ, τὴ σοφία, τὰ συγγράμματά του ποὺ μέχρι σήμερα θεωροῦνται θησαυρός. Προπαντὸς ὅμως **ἔλαμψε** μὲ τὴν ἀντίστασι καὶ τὸν ἀγῶνα του **νὰ μείνη τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως ἀκέραιο καὶ ἀκίβδηλο**.

Ὅπως στὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου ἔτσι καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Φωτίου, αἰρετικοί, **οἱ φράγκοι**, θέλησαν νὰ προσθέσουμε κάτι στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως· ἐκεῖ ποὺ λέει γιὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο «*τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον*» (ἀρθρ. 8), νὰ ποῦμε «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορευόμενον»· τὸ διαβόητο **Φιλιόκβε** (Filioque), ὅτι δηλαδὴ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ἐκπορεύεται ὄχι μόνο ἐκ τοῦ Πατρὸς, ὅπως λέει ὁ Χριστὸς στὸ Εὐαγγέλιο (βλ. ἰω. 15,26), ἀλλὰ «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ».

Ὅχι! ἀπήντησε ὁ Φώτιος, ὄχι ἀπαντᾷ ὅλη ἡ Ὁρθοδοξία. Γιατὶ ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ. Οἱ ὀρθόδοξοι πιστεύουμε, ὅτι μία εἶνε ἡ ἀρχὴ ἐν τῇ Θεότητι· ὁ Πατὴρ, ὁ ὁποῖος γεννᾷ τὸν Υἱὸν καὶ ἐκπορεύει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο – ἁγία Τριάς, ἐλέησε τὸν κόσμον! Ἐνῶ οἱ φράγκοι στὰ διάφορα μέρη τῆς Δύσεως, στὸ Πιστεύω ποὺ λένε προσθέτουν τὸ «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ», ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ἐκπορεύεται «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ». Ἀστεία φαίνεται, στὸν αἰῶνα τῆς ὕλης καὶ τῆς ἀθείας, ἡ διαφορὰ αὐτὴ· ἀλλὰ εἶνε πολὺ σοβαρὴ. Ὁ μέγας Φώτιος λοιπὸν ἀντιστάθηκε, καὶ ἔτσι σήμερα τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως ἀκούγεται στοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκέραιο.

Αὐτὸς ἦταν ὁ ἱερός Φώτιος. Προκάλεσε τὸ μῖσος τῶν παπῶν, ἀξιωματούχων καὶ αὐτοκρατόρων. Ἐκθρονίστηκε καὶ ἐξωρίστηκε δύο φορές· καὶ πέθανε, ὅπως ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἐξόριστος. Ἡ μνήμη του ὅμως μένει σεβαστὴ στὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος. Γιατὶ εἶνε σύμβολο ἀντιστάσεως ὄχι μόνο ὑπὲρ πίστεως ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ πατρίδος. Ἐὰν ὁ Φώτιος ὑπέκυπτε καὶ δεχόταν τὶς ἀξιώσεις τοῦ πάπα, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ κυριαρχήσῃ καὶ στὴν Ἀνατολή, σήμερα ἐμεῖς ἐδῶ

ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἤμασταν Ἑλληνες. Ἄν εἴμαστε Ἑλληνες καὶ κρατοῦμε τὴν Ὁρθοδοξία, τὸ ὀφείλουμε στοὺς ἀγῶνες τοῦ ἱεροῦ Φωτίου.

* * *

Πέρασαν, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου Φωτίου 11 αἰῶνες. Ἀλλὰ **καὶ σήμερα ἡ Ὁρθοδοξία πολεμεῖται** περισσότερο ἴσως ἀπ' ὅ,τι ἐπὶ μεγάλου Ἀθανασίου καὶ μεγάλου Φωτίου. Πολεμεῖται ἀπὸ τὸν πάπα, ἀπὸ τοὺς προτεστάντες, ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς ὄλων τῶν αἰρέσεων. Πολεμεῖται ἀπὸ τοὺς χιλιαστὰς, τὴν προπαγάνδα αὐτῆ τοῦ Μπρούκλιν, τὸ μικρόβιο τῆς Ἀμερικῆς ποὺ μετέφεραν ἐδῶ ἀπάτριδες καὶ ἀντίχριστοι, γιὰ νὰ δηλητηριάσουν τὸν εὐγενικὸ Ἑλληνικὸ λαό. Πολεμεῖται ἀπὸ αἰρέσεις ποικίλες. Πολεμεῖται καὶ ἀπὸ τοὺς μασόνους, ποὺ ἔχουν καταλάβει ὑψηλὰ ἀξιώματα.

Ἡ Ὁρθοδοξία μας –δὲν εἶνε σχῆμα λόγου, εἶνε γεγονός– **κινδυνεύει**. Μιὰ Ὁρθοδοξία, ποὺ τὴν κρατήσαμε πεντακόσα χρόνια κάτω ἀπὸ σουλτάνους καὶ γιὰ τὴν ὁποία οἱ πρόγονοί μας ἀναστέναζαν καὶ ἔλεγαν «Ὁρθοδοξία ἢ θάνατος», σήμερα ἐδῶ πολεμεῖται ἀγρίως. Ἦρθαν ἀπ' ἔξω ξένοι, κουλτουριάρηδες. Οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις ἔχουν στὸ πρόγραμμά τους νὰ ἐξαλείψουν τὴν Ὁρθοδοξία μας. Καὶ ἂν ἐμεῖς δὲν ἀντισταθοῦμε καὶ δὲν ἀγωνιστοῦμε, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια στὴν Ἑλλάδα θὰ ὑπάρχουν ξενοδοχεῖα, σχολεῖα, γεφύρια, τουρισμός..., ἀλλὰ ἡ πίστις ἢ ἁγία δὲν θὰ ὑπάρχη. Θὰ εἶνε ἄλλοι φράγκοι, ἄλλοι προτεστάντες, ἄλλοι χιλιασταί, ἄλλοι μασόνιοι, ἄλλοι μαρξισταί, ἀλλὰ ὀρθόδοξος δὲν θὰ ὑπάρχη. Θὰ σβῆσῃ ἐδῶ ἡ Ὁρθοδοξία. Γι' αὐτὸ ὅπως ἀγωνιστήκαμε γιὰ τὴν πατρίδα, ἔτσι **ν' ἀγωνιστοῦμε καὶ γιὰ τὴν πίστι μας**, ποὺ εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ ἔθνους μας.

Τὴ γραμμὴ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου καὶ τοῦ ἱεροῦ Φωτίου –χωρὶς νὰ θέλω νὰ καυχηθῶ–, ἀκολουθῶ καὶ ἐγὼ ὁ ἐπίσκοπος Φλωρίνης. Πενήντα χρόνια ἐργάζομαι. Ἀγωνίζομαι ὄχι γιὰ ἀτομικὰ συμφέροντα, ὄχι γιὰ πολιτικὴ, ἀλλὰ γιὰ τὴν πατρίδα καὶ γιὰ τὴν πίστι. **«Πεθαίνω γιὰ τὴν πίστι!»** ὅπως ἔλεγε ὁ Μακρυγιάννης. Νὰ κρατήσουμε τὴν πίστι, ποὺ κράτησαν οἱ γονεῖς μας καὶ οἱ προπάτορές μας. Κρατώντας τὴν πίστι κρατοῦμε καὶ τὸ ἔθνος.

Πιστοὶ στὴν Ἐκκλησία, στὶς ἱερὲς παραδόσεις τοῦ Γένους, σὲ ὅ,τι ἱερὸ καὶ ὄσιο ἔχουμε. Θὰ δώσουμε τὴ μάχη· καὶ νὰ εἴστε βέβαιοι, ὅτι δὲν θὰ νικήσουν οὔτε οἱ μασόνιοι οὔτε οἱ χιλιασταὶ οὔτε οἱ μαρξισταὶ οὔτε οἱ ἄθεοι, **θὰ νικήσῃ ὁ Χριστός!** ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«'Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2261	Ἐπέτειος τῆς μάχης τῆς Φλωρίνης Τετάρτη 12 Φεβρουαρίου 2020 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ 12η Φεβρουαρίου 1949 (α')

Τὸ ἱστορικὸ τῆς μάχης τῆς Φλωρίνης

Ἄς ἐπιτραπῆ, ἀγαπητοί μου, σ' ἐμένα τὸν Ἀγέροντα ἐπίσκοπο τῆς ἀκριτικῆς αὐτῆς πόλεως ἐπὶ τῇ ἐπετειῷ τῆς 12ης Φεβρουαρίου νὰ πῶ σήμερα λίγες λέξεις.

Ἡ μάχη τῆς Φλωρίνης ἔγινε τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1949. Ἄρχισε τὶς πρῶτες πρωινὲς ὥρες τῆς 12ης τοῦ μηνὸς μὲ ἐπίθεσι τῶν δυνάμεων τοῦ λεγομένου «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας» κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέκρουσε ὅλες τὶς ἐφόδους τῶν ἐπιτιθεμένων, ἀπὸ τὴν πρώτη μέχρι καὶ τὴν τελευταία ποὺ ἔγινε τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας. Ἦταν σπαραξικάρδιο νὰ βλέπη κανεὶς νὰ συγκρούωνται ἀδελφοί, Ἕλληνες μὲ Ἕλληνες, μέσα **στὴ δίνη ἐνὸς ἀδελφοκτόνου πολέμου**, μιᾶς φρικτῆς ἐμφυλίου ἀλληλοεξοντώσεως. Σκοπὸς τῶν ἐπιτιθεμένων ἦταν νὰ καταλάβουν τὴν πόλι τῆς Φλωρίνης, ἡ ὁποία συνορεύει καὶ μὲ τὴν Ἀλβανία καὶ μὲ τὴ Γιουγκοσλαβία, νὰ εγκαταστήσουν ἐκεῖ τὴν κυβέρνησίν τους, καὶ νὰ αὐξήσουν τὴ δύναμίν τους μὲ τὴ στρατολόγησι καὶ ἄλλων μαχητῶν.

Μέσα στὸ προηγούμενο ἔτος, τὸ 1948, ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς εἶχε σημειώσει ἐπιτυχίες καὶ εἶχε καταλάβει τὸ **Γράμμο**. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ «Δημοκρατικὸς Στρατὸς» ἐξουσίαζε σημαντικὸ μέρος τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ ἐνεργοῦσε ἐπιθέσεις μὲ ὀρμητήριο τὸ **Βίτσι**, ὅπου εἶχε συγκεντρώσει ἀρκετὲς χιλιάδες μαχητῶν. Τὸ σχέδιό τους ἦταν, νὰ καταλάβουν **ἓνα ἀξιόλογο ἀστικὸ κέντρο**. Ἄν αὐτὸ ἐπιτύγχανε, θὰ τοὺς ἐξασφάλιζε διττὸ πλεονέκτημα, ἠθικὸ καὶ πολιτικόν· στὸ ἐσωτερικὸ μὲν θὰ βοηθοῦσε ν' ἀναπτρωθῆ τὸ φρόνημα τῆς παρατάξεώς τους, στὸ δὲ ἐξωτερικὸ θὰ συνέβαλλε ν' ἀναγνωρισθῆ ἡ προσωρινὴ Δημοκρατικὴ Κυβέρνησίν τους.

Ὅταν ἀνέλαβε τὴν ἀρχιστρατηγία τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ ὁ Ἀλέξανδρος Παπάγος, ἀ-

νασυγκροτήθηκε καὶ ὁ «Δημοκρατικὸς Στρατὸς» ὑπὸ νέα ἡγεσία, καὶ προσπάθησε νὰ σημειώσῃ μία σοβαρὴ νίκη. Ἡ κατάκτησι τῆς Κοζάνης θὰ ἦταν δυσκολώτερη, ἐπειδὴ ἐκεῖ ὑπῆρχε ἰσχυρὴ δύναμις τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ. Ἔτσι **ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὴ Φλώρινα**.

Ἡ ἐπίθεσι τοῦ «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ» ἄρχισε στὶς τρεῖς καὶ μισὴ (3:30') τὰ ξημερώματα. Ἦθελαν προτοῦ νὰ φέξῃ ἡ ἡμέρα νὰ ἔχουν πιάσει τὰ ὑψώματα ποὺ εἶνε γύρω ἀπὸ τὴν πόλι, καὶ μὲ τὸ πρῶτο φῶς νὰ μποῦν μέσα. Οἱ ὥρες καὶ οἱ στιγμὲς γιὰ τὴ Φλώρινα ἦταν κρίσιμες. **Ἐκαναν ἔφοδο κι ἀπὸ τὰ δύο ὑψώματα μαζί**, τὸ **1020** (ἐκεῖ ποὺ τώρα ὑψώνεται ὁ μεγάλος σταυρός) καὶ τὸ **1033**. Στὴν ἀρχὴ οἱ ἐπιτιθέμενοι πέτυχαν νὰ καταλάβουν μερικὲς ἐπίκαιρες θέσεις. Ἀμέσως ὁμως **ὁ ἐθνικὸς στρατὸς ἔκανε δραστικὴ ἀντεπίθεσι**, ἐξουδετέρωσε μία ἀπὸ τὶς τέσσερις ταξιαρχίες τοῦ «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ», ἡ ὁποία εἶχε κατορθώσει νὰ εἰσχωρήσῃ γιὰ λίγο στὴν πόλι, καὶ συνέλαβε αἰχμαλώτους 200 ἄνδρες τῶν ἐπιτιθεμένων. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 12ης Φεβρουαρίου ὁ «Δημοκρατικὸς Στρατὸς» ἔκανε τὴν τελευταία του προσπάθεια, ποὺ κι αὐτὴ ἀποκρούσθηκε ἐπιτυχῶς ἀπὸ τὸν ἐθνικὸ στρατό. Ἔτσι ἔληξε ἡ μάχη τῆς Φλωρίνης.

Καὶ τὰ δύο μέρη πολέμησαν μὲ πάθος. Οἱ νεκροί, οἱ τραυματίες καὶ οἱ ἀγνοούμενοι ἦταν κι ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς πολλοί. **Τὰ ἄψυχα σώματα τῶν θυμάτων τοῦ «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ»** ἀπλώθηκαν στὸ ἔδαφος. Οἱ αἰχμάλωτοι συμμαχηταί τους ἦρθαν καὶ ἀναγνώρισαν μεταξὺ αὐτῶν τὰ πτώματα τῶν ἀξιωματικῶν τους. Ἐν συνεχείᾳ τὰ σώματα ἐκεῖνα **θάφτηκαν ὅλα μαζί σὲ ὁμαδικὸ τάφο** ἀνατολικά τῆς πόλεως.

Οἱ ἱστορικοὶ κρίνουν, ὅτι ἡ συντριβὴ αὐτῆ τοῦ «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ» στὴ μάχη τῆς Φλωρίνης σήμανε τότε τὴν **ἀρχὴ τοῦ τέλους**

τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Σημειώνεται ὅτι, μετὰ τὴ μάχη αὐτὴ καὶ τὶς μεγάλες ἀπώλειές τους, «οἱ δυνάμεις τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ δὲν ἀνέκαμψαν στὴν οὐσία ποτέ. Ὡς συνέπεια, ἔγινε εὐκολότερο γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Στρατὸ νὰ διασπάσει τὶς ἀμυντικὲς γραμμὲς τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ στὸ Βίτσι, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἐπικράτηση τὸν Αὐγουστο τῆς ἴδιας χρονιάς» (διαδίκτ. Βικιπαίδεια).

Ὅταν συνέβαιναν αὐτά, ἀγαπητοί μου, ὑπηρετοῦσα ἐκεῖ ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς. Παρακολούθησα ἀπὸ κοντὰ τὸν τιτάνιο ἀγῶνα τοῦ ἔθνους, ὑπῆρξα αὐτόπτης τῶν συγκλονιστικῶν γεγονότων, καὶ μπορῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες **ἡ Φλώρινα** στάθηκε κάστρο λευτεριάς. Καθὼς εἶχε πολιορκηθῆ στενὰ ἀπὸ κάθε πλευρά, **ὑπενθύμιζε τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων, τὴν Κωνσταντινούπολι**, ποὺ ἐπὶ Ἡρακλείου πολιορκήθηκε ἀπὸ βαρβάρους· ὅπως ἐκείνη, ἔτσι καὶ ἡ Φλώρινα. Ἡ ἥρωικὴ φρουρὰ καὶ οἱ κάτοικοί της, ποὺ συναγωνίζονταν ἀνδρείως μὲ τοὺς ἥρωικούς μαχητὰς, μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἐμφοροῦνταν ἀπὸ φλογερὰ αἰσθήματα ἀγάπης στὴν πατρίδα καὶ βαθειᾶς πίστεως στὸν ἐσταυρωμένο Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου.

Τοῦ ὄλου ἀγῶνος ἠγεῖτο ἓνας ἔξοχος ἄνδρας, **ὁ στρατηγὸς Νικόλαος Παπαδόπουλος ἢ «Παπποῦς»**, ποὺ ἐνσάρκωνε τὰ ἰδανικά τοῦ γένους. Ὑπενθύμιζε φυσιογνωμίες τοῦ '21 ὅπως τὸν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, τὸ Γέρο τοῦ Μοριά. Ὅπως ἐκεῖνος τὴν παραμονὴ τῆς μάχης τοῦ Βαλτετσίου εἶπε ὅτι, **Μαχόμεθα ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος**, ἔτσι καὶ αὐτὸς βροντοφωνοῦσε παντοῦ, ὅτι **Μαχόμεθα ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος**. Χαρακτηριστικὸ εἶνε ὅπως βεβαιώνουν στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικοὶ ποὺ ὑπηρέτησαν στὸ στρατηγεῖο, ὅτι στὸ κρισιμώτερο σημεῖο τοῦ ἀγῶνος ὁ στρατηγὸς ἀποσύρθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ στρατηγεῖου καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς πόλεως. Χαρακτηριστικὸ ἀκόμη γνώρισμά του ἦταν ὅτι, ὅταν μετὰ τὴν ἀπόκρουσι τοῦ κινδύνου ὅλη ἡ πόλις βρισκόταν στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ γινόταν πάνδημη δοξολογία καὶ οἱ ῥήτορες ὄλοι ἔπλεκαν ἐγκώμια γιὰ τὸν θρυλικὸ «Παπποῦ», αὐτὸς **ταπεινός**, ὅπως εἶνε οἱ μεγάλοι ἄνδρες, **Χριστιανός**, ὅπως εἶνε οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοί, ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του, προχώρησε, πλησίασε στὸ τέμπλο, γονάτισε ἐνώπιον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἐκεῖ ἔνδακρυς εἶπε τὰ ἀξιωματημένα τοῦτα λόγια· **«Παναγία μου, τὰ ἐγκώμια ποὺ μοῦ πλέκουν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀνήκουν σ' ἐ-**

μένα· ἀνήκουν σ' ἐσένα, ἢ ὁποῖα ἦσουν, εἶσαι καὶ θὰ εἶσαι ἡ ὑπέρμαχος Στρατηγὸς τοῦ γένους». Καὶ ἦταν τέτοια ἡ συγκίνησι ποὺ προκάλεσαν τὰ λόγια του, ὥστε αὐθορμήτως ὄλο τὸ ἐκκλησίασμα ἔψαλαν **«Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...»**. Ἔχω λοιπὸν ἢ δὲν ἔχω δίκιο νὰ λέω, ὅτι τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ πόλις ξαναέζησε μιὰ ἔνδοξη ἡμέρα τοῦ Βυζαντίου;

Ἐμψυχώναμε τότε τοὺς μαχητὰς λέγοντας, ὅτι ὁ ἀγῶνας ποὺ διεξάγεται δὲν εἶνε καπιταλιστικός, ὅπως κατηγοροῦσαν οἱ ἀντίπαλοι· **εἶνε ἀγῶνας ἱερός!**

Καὶ **τὰ παιδιὰ κοινωνοῦσαν μετὰ δακρῶν**. Ὡς ἱεουργὸς εἶδα πολλὰς θεῖες κοινωνίες, ψυχρὲς κοινωνίες· δὲν εἶδα ὅμως ποτέ ἄλλοτε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, παραμονὴ τῆς μάχης νὰ κοινωνοῦν καὶ τὰ δάκρυά τους νὰ πέφτουν μέσα στὸ δισκοπότηρο! Εἶδατε ποτέ ἐσεῖς παπὰ ἢ δεσπότη ἢ ἄλλο ῥασοφόρο νὰ κοινωνῆ ἔτσι; Οἱ μαχηταὶ ἐκεῖνοι σοῦ ὑπενθύμιζαν τὴν ἥρωικὴ φρουρὰ τοῦ Μεσολογγίου, ποὺ τὴν παραμονὴ τῆς ἐξόδου κοινώνησαν καὶ τὰ δάκρυά τους ἀναμιγνύονταν μὲ τὸ τίμιο αἶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι τότε καὶ στὴ Φλώρινα.

Καὶ μετὰ τὴ μάχη, ὅταν γινόταν τὸ ἀτομικὸ προσκλητήριο, ἄκουγες· **«Ἀπὼν!»! «Ἀπὼν!»! «Ἀπὼν!»!...** Δόθηκε τότε μάχη σκληρή. Ἀλλὰ οἱ μαχηταὶ εἶχαν ἐπὶ κεφαλῆς ἐκεῖνο τὸν ἥρωικὸ ἄνδρα, Ἴνδαλμα πατριωτισμοῦ ποὺ εἶχε ἦδη δώσει τὸ παρὼν σὲ ὅλα τὰ μέτωπα (Μικρὰ Ἀσία, Ἀλβανία, παντοῦ), πίστευε στὸ Θεὸ καὶ κοινωνοῦσε τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Πᾶνε αὐτοὶ τώρα, λησμονήθηκαν. **Εἴμεθα ἀχάριστο γένος**. Ἀπολαμβάνουμε τὰ ἀγαθὰ, καθόμαστε κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς ἐλευθερίας, τρῶμε τοὺς καρπούς, καὶ εἴμαστε ἀγνώμονες σ' ἐκείνους ποὺ θυσιάσθηκαν γιὰ τὴν ἐλευθερία. Ἄν ὅμως εἶχαν νικήσει οἱ ἄλλοι, οἱ ἀντίπαλοι, θὰ βλέπαμε τότε ποῦ θὰ ἦταν ὄλοι αὐτοί, ποὺ τότε ἀπουσίαζαν, γλεντοκοποῦσαν στὸ Παρίσι μετὰ πορνῶν, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἑλλάς ἐδῶ ἔδινε τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, καὶ τώρα ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐξουσίας· ἀσωτεύουν, καὶ τὰ ταμεῖα τοῦ κράτους ἐξαντλήθηκαν σὲ κραιπάλες.

Ἄλλ' ἐμεῖς πιστεύουμε στὸ Χριστό. Καὶ θέλουμε ὄχι ἀπλῶς μιὰ Ἑλλάδα, ἀλλὰ τὴν χριστιανικὴ Ἑλλάδα, τὴν Ἑλλάδα τοῦ Βυζαντίου, τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. **Θέλουμε τὴν Ἑλλάδα ποὺ ἔμβλημα τῆς** –εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων ὄλων τῶν ἀποχρώσεων– εἶχε, ἔχει καὶ **θὰ ἔχη τὸν τίμιο σταυρό**. **«Ἐν τούτῳ νίκα»!**

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2262	Ἐπέτειος τῆς μάχης τῆς Φλωρίνης Τετάρτη 12 Φεβρουαρίου 2020 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ 12η Φεβρουαρίου 1949 (β')

Ἔξω τὸ μῖσος! – ἀπάντησι σὲ ἀντίρρησι

Θὰ ἐπιτρέψετε, ἀγαπητοί μου, σ' ἐμὲ τὸν γέροντα ἐπίσκοπο, ποὺ **ὑπῆρξα αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος** στὴ Φλώρινα τῶν γεγονότων τῆς 12ης Φεβρουαρίου 1949, νὰ πῶ λίγες λέξεις μὲ γλώσσα εἰλικρινείας, ὅπως προσπαθῶ νὰ ὀμιλῶ πάντοτε σεβόμενος τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια.

Ἡ σημερινὴ τελετὴ δὲν ἔχει χαρακτῆρα ἐριστικό, **δὲν εἶνε ἑορτὴ μίσους**· εἶνε ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἑορτὴ, **ἐκδήλωσι εὐγνωμοσύνης** πρὸς τοὺς ἀξιοματικούς καὶ στρατιῶτες, ποὺ ἀγωνίσθηκαν ὄχι γιὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα ἀλλὰ γιὰ τὰ τιμαλφῆ τοῦ γένους μας. Ἄν σήμερα ἡ Μακεδονία εἶνε ἀναπόσπαστο μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἂν στὴν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν κυματίζη ἡ γαλανόλευκη, ἂν ἀναπνέουμε αὔρα ἐλευθερίας, ἂν ὑπάρχη κοινοβουλευτικὴ ζωὴ καὶ καλὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο, ὅλα αὐτὰ τὰ ὀφείλουμε στὸ αἷμα ποὺ ἔχυσαν ἐκεῖνοι.

Χάρις στὴ θυσία αὐτῶν τῶν παιδιῶν, ποὺ τῶρα ἀναπαύονται στὸ Στρατιωτικὸ Κοιμητήριον τῆς Φλωρίνης, ἡ πατρίδα μας ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα καὶ τὸ ἄθεο καθεστῶς, ἐνῶ σὲ ἄλλες χῶρες (ὅπως στὴ γειτονικὴ τοῦ Ἐμβερ Χότζα) καὶ ναοὶ κλείστηκαν, καὶ ἱερεῖς ἐσφάγησαν, κι αὐτὸ ἀκόμη τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ ἦταν ἀπαγορευμένο. Γι' αὐτὸ ὀφείλουμε μεγάλη **εὐγνωμοσύνη στοὺς ἠρωτικούς νεκροὺς** τῆς ἐλευθερίας. Ἦταν ἐκλεκτὰ παιδιά. Θυσίασαν τὰ πάντα· κάποιοι ἦταν ἀρραβωνιασμένοι – διάβασα ἐπιστολές τους. Ἐγώ, ποὺ ἀξιώθηκα πολλοὺς ἀπὸ αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐνταφιάσω, τοὺς μνημονεύω μὲ συγκίνησι. Ἡ θυσία τους ματαίωσε τὰ σχέδια τῶν ἐχθρῶν.

Ἄλλὰ ὑπάρχει **ἀντίλογος**. Ἀκούω μία φωνὴ ἀπὸ τὴν ἀπέναντι πλευρὰ. Κάποιοι θὰ ποῦν· –Δέσποτα, μιᾶς σὰν Ἑλληνας, ὄχι σὰν Χριστιανὸς μαθητῆς τοῦ Ἐσταυρωμένου, ποὺ ἀπὸ τὸ σταυρὸ συγχώρησε τοὺς σταυρωτὰς του

λέγοντας **«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι»** (Λουκ. 23,34). Δὲν εἶσαι ἐπίσκοπος μιᾶς μερίδος, εἶσαι ἐπίσκοπος ὅλου τοῦ λαοῦ. Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν νεκροὶ μόνο ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ· ὑπάρχουν καὶ οἱ ἄλλοι νεκροί, ποὺ ὁ ὀμαδικὸς τάφος τους, μὲ ἑκατοντάδες θύματα, βρίσκεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Στρατιωτικὸ Νεκροταφεῖο Φλωρίνης. Καὶ οἱ νεκροὶ αὐτοί, ὡς πρὸς τὴ θρησκεία, δὲν ἦταν οὔτε μουσουλμᾶνοι, οὔτε βουδδισταί, οὔτε ἑβραῖοι· ἦταν καὶ αὐτοὶ παιδιά τῆς Ἑλλάδος, βαπτισμένα ὀρθοδόξως στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος, μὲ ὀνόματα χριστιανικά. **Γιατί λοιπὸν δὲν τελεῖς μνημόσυνο καὶ ὑπὲρ αὐτῶν;** γιατί εἶσαι μονομερής; γιατί δὲν ἀγκαλιάζεις ὅλους;...

Ἀπαντῶ. Δὲν βλέπουμε μὲ ἔχθρα τὰ παιδιά τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως. **Τοὺς βλέπω μὲ συμπάθεια**. Τοὺς γνώρισα, τοὺς ἐπισκέφθηκα ὡς αἰχμαλώτους, συνωμίλησα μαζί τους, καὶ μαρτυρῶ. Ἦταν κ' ἐκεῖνοι Ἑλληνες καὶ –ἐκτὸς ἀπὸ ἐλαχίστους– ἀγαποῦσαν τὴν πατρίδα. Ἀλλὰ **ἔπεσαν θύματα μιᾶς ἀγρίας προπαγάνδας** τοῦ Βορρά. Ἔτσι ρίχτηκαν στὸν ἀγῶνα. Ἦταν θύματα ἑνὸς ἀπατεῶνος, τοῦ Στάλιν.

Ὁ Στάλιν ἦταν τότε κραταιὸς δυνάστης. Ἀλλὰ τιμωρήθηκε. Τῶρα τὸν δικάζουν. Τὸν δικάζουν ἀπὸ πλευρᾶς ὄχι ἐλληνικῆς ἀλλὰ πανανθρωπίνης· διότι διέπραξε ἐγκλήματα, ποὺ ἀπεκάλυψε ὁ Κροῦτσεφ. Ὅταν μᾶς καλοῦσε τὴ νύχτα στὸ Κρεμλίνο, εἶπε, ἀσπαζόμεθα τὴ γυναῖκα μας, γιατί μπορεῖ νὰ μὴν τὴν ξαναβλέπαμε... (τοὺς σκότωνα μέσα στὸ Κρεμλίνο!). Ὁ Κροῦτσεφ τὰ εἶπε αὐτά. Ὁ Στάλιν λοιπὸν ὑπῆρξε ὁ μεγάλος ἐγκληματίας ποὺ ὑποκινούσε τοὺς ἐδῶ. Ἄν αὐτοὶ δὲν ἔπεφταν θύματα τοῦ Στάλιν, δὲν θὰ ἔκαναν ἐγκλήματα. Αὐτὸς τοὺς ξεσῆκωσε, γιὰ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κυριαρχία του, νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα στὴν κόκκινη αὐτοκρατορία. Καὶ ἀλλοίμονο ἂν τὸ σχέδιό του ἐπιτύγχανε· σαράντα χρόνια θὰ ἦμασταν

σκλάβοι στη χειρότερη δουλεία. Μάθαμε ότι στη Ρουμανία οί άπαίσιοι δικτάτορες άνοιξαν τότε λάκκο, άπέραντο τάφο, όπου έθαψαν χιλιάδες! Η φρικτή διαταγή τους ήταν· **Σκοτώνετε, σφάζετε!** Ο Στάλιν δέν πέτυχε τόν σκοπό του· γι' αυτό μισούσε τήν Ελλάδα, ήταν **μισέλλην**. Εκείνος έπесе. Καί στη Ρωσία ύστερα άπό 75 χρόνια, έπί τών ήμερών μας, χτύπησαν πάλι οί καμπάνες τής Μόσχας, και οί άνθρωποι στο άκουσμά τους έκλαιγαν. **Νίκησε ό Χριστός**, δέν νίκησε τó κόκκινο θηρίο!

Παρ' όλα αυτά, άγαπητοί μου, οί γνήσιοι Έλληνες έχουν συμπάθεια, δέν είνε μνησικάκοι. Συγχωροϋν. Δέν μισοϋμε κανένα. Πλασθήκαμε για ν' άγαποϋμε, όχι να μισοϋμε. Δέν μισοϋμε ανθρώπους, μισοϋμε ιδέες άντιχριστιανικές και άντεθνικές. Είμαστε Χριστιανοί· **οφείλουμε να προσευχόμεθα και ύπέρ αυτών**.

Ός πρòς τó **μνημόσυνο**, πού προτείνουν, λέγω τούτο. Μέχρι στιγμής κανείς, οϋτε έκπρόσωπος οϋτε συγγενής τών νεκρών εκείνων μάς ζήτησαν θρησκευτικό μνημόσυνο. Δηλώνω λοιπόν δημοσίως· **έναν μάς ζητήσουν, θα τελέσουμε μνημόσυνο**. Άλλά ύπό ένα όρο· **να στήσουν σταυρό** στους τάφους των· διαφορετικά, όχι.

Θά πώ τήν πικρή αλήθεια. **Οί φανατικοί έξ αυτών μισοϋν τó σταυρό**. Άπόδειξις ότι πρò έτών στην Άθήνα, σε όμαδικό τάφο με τά όστά τών νεκρών τους στο κοιμητήριο τής Καισαριανής, τή νύχτα κάποιος πήγε και ξερρίζωσε τó σταυρό. Καί όταν ένας ήρωικός ιερεύς τόν έστησε, και πάλι τόν ξερρίζωσαν. Δέν πιστεύουν δυστυχώς στον τίμιο σταυρό, τó σύμβολο τής Χριστιανοσύνης· πιστεύουν σε άλλα σύμβολα, για τά όποια και θυσιάζονται. Άπόδειξις άκόμα είνε ότι και στη Φλώρινα, όταν στήσαμε και έμεϊς στο ιστορικό ύψωμα 1020 σταυρό πού φωτίζεται τή νύχτα, άντέδρασαν.

Έμεϊς, **με έμβλημα τήν άγάπη του Ναζωραίου**, θα άγωνιστοϋμε για να επικρατήσει στον τόπο μας ή ειρήνη και ή εϋημερία. Γι' αυτό προχωρώ τώρα τολμηρότερα και θα έπρότεινα κάτι πού έγινε άλλου άλλά και έδω.

✓ Τά έτη 1936-1939 ή **Ίσπανία είχε έμφύλιο πόλεμο** με πλήθος θύματα. Μετά τή λήξι του έμφυλίου ό Φράνκο —παρά τόν δικτατορικό τρόπο διοικήσεως— περισυνέλεξε τά όστά τών φονευθέντων και τών δύο παρατάξεων και τά κατέθεσε σε κοινό τάφο, σε ένα **κοινοτάφιο**. Τολμώ λοιπόν να προτείνω να περισυλλέξουμε κ' έμεϊς τά όστά τών πεσόντων και τών δύο παρατάξεων του δικού μας έμφυλίου πολέμου, να τά θάψουμε σε κοινό μνημεϊό και να

γράψουμε τόν στίχο εκείνον του έθνικού μας ποιητού Διονυσίου Σολωμού·

«Η Διχόνοια, πού βαστάει
ένα σκήπτρο ή δολερή,
καθενός χαμογελάει,

Πάρ' το, λέγοντας, και σύ» (Ύμνος εις τήν έλευθ., στρ. 144).

Άνάθεμα σε όλους εκείνους πού υποδαύλισαν μίση και έπαιξαν παιχνίδι στην πλάτη του λαού μας. **Να μισήσουμε τή διχόνοια**, πού είνε ό τάφος τής Ελλάδος, και μπροστά στο κοινοτάφιο τών πεσόντων τών δύο παρατάξεων, να δώσουμε ιερό όρκο, ότι θα κρατήσουμε τήν πατρίδα μας έπαλξι στην όποια να κυματίζη ή άθάνατη έλληνική σημαία.

✓ Άλλά γιατί ν' ανατρέχουμε σε ξένα παραδείγματα; Σε μία συμπλοκή έμφυλίου σπαραγμού μετά τήν επανάστασι του '21 σκότωσαν τόν Πάνο, γενναϊο υϊό του Κολοκοτρώνη. Έκλαψε τότε πολύ ό Γέρος του Μοριά. Μετά όμως άπό λίγα χρόνια **ό Κολοκοτρώνης**, παιδί του Έλληνικού λαού πού ή ψυχή του είνε χριστιανική, πήγε και βρήκε τó φονιά του Πάνου, και τόν προσκάλεσε στο σπίτι του να του κάνει τραπέζι. Η γριά μάνα του Κολοκοτρώνη διαμαρτυρήθηκε και του είπε· —Παιδί μου, τί είν' αυτό πού μάς κάνεις; τó φονιά του παιδιού σου έφερες στο σπίτι; Καί ό Κολοκοτρώνης απήντησε· —Μάνα, αυτό πού κάνω είνε τó καλύτερο μνημόσυνο του παιδιού μου...

Εϋχομαι, άγαπητοί μου, **να έπέλθη συμφιλίωσις, άλλά συμφιλίωσις ειλικρινής**. Τό λέω, γιατί άμφιβάλλω για τήν ειλικρίνεια ώρισμένων.

Η Ελλάς, άγαπητοί μου, πρέπει να μείνη χώρα του φωτός και τής αληθείας του Χριστού. Έμεϊς, πού γνωρίσαμε άπό κοντά τή φοβερή εκείνη καταϊγίδα και πολλά υποφέραμε, εϋχόμεθα εκ βάθους καρδιάς, ή πατρίδα μας να ζήση πλέον κάτω άπό τή γαλανόλευκη ήμέρες έλευθερίας, δημοκρατίας και δικαιοσύνης, όπως θέλει ό Χριστός. Καί ποτέ ποτέ, οϋτε τά παιδιά σας οϋτε τά εγγόνια σας να μη δοϋν ό,τι είδαμε έμεϊς. Διότι άπό όλους τούς πολέμους ό χειρότερος είνε ό έμφύλιος. **Σώσε μας, Κύριε, «άπό λοιμού, λιμού, σεισμού, καταποντισμού, πυρός, μαχαίρας, έπιδρομής άλλοφύλων, έμφυλίου πολέμου και αίφνιδίου θανάτου»** (άκολ. Λιτής.). Έμφύλιος ήταν αυτός ό πόλεμος, τρομερός, άπαίσιος.

Είθε **ό Κύριος να φυλάττη** τήν πατρίδα μας δια πρεσβειών τής Θεοτόκου και πάντων τών άγίων. Σεϊς δέ, παίδες Έλλήνων, ύμνεϊτε και ύπερυσοϋτε αυτόν εις τούς αιώνας· άμήν.

(†) **έπίσκοπος Αύγουστίνος**